

Sygn. akt V CSK 207/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Gminy D.

przeciwko L. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana L. D. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 października 2012 r. zasądającego od niej na rzecz strony powodowej Gminy D. kwotę 53.164,67 zł tytułem zwrotu części bonifikaty udzielonej przy sprzedaży pozwanej lokalu mieszkalnego.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca powołała się na potrzebę wykładni przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.), a to art. 68 ust. 2 w zw. z art. 68 ust. 2a pkt 5, które w jej ocenie budzą wątpliwości, a dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego ich nie rozstrzyga. Ponadto, skarżąca podniosła, że żądanie od niej uiszczenia tej kwoty jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego, gdyż znajduje się obecnie w tragicznej sytuacji materialnej, gdyż jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane. Przedstawione zaś w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania kwestie nie są istotnymi zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398¹ § 1 pkt 1 k.p.c. ponieważ zostały już rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy.

Wystarczy odwołać się do poglądu zaprezentowanego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2012 r., III CZP 4/12 OSNC z 2012 r., nr 10, 116), zgodnie z którym, warunkiem zastosowania wymienionego na wstępie przepisu, a tym samym wyłączenia obowiązku zwrotu kwoty równej udzielonej bonifikacie po jej waloryzacji, jest nabycie innego lokalu mieszkalnego albo nieruchomości przeznaczonej lub wykorzystanej na cele mieszkaniowe, które nastąpiło po zbyciu lokalu objętego bonifikatą i wydatkowanie - na nabycie tego innego lokalu albo innej nieruchomości o określonym przeznaczeniu - środków uzyskanych ze sprzedaży (zob. też wyrok z dnia 5 lipca 2012 r., sygn. akt IV CSK 602/11, niepubl.; uchwałę z dnia 26 stycznia 2012 r. III CZP 87/11 OSNC z 2012 nr 7-8, poz. 84).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że żądanie zwrotu kwoty równej kwocie udzielonej bonifikaty po jej waloryzacji na podstawie art. 68 u.g.n. może być oceniane przez pryzmat zasad współżycia społecznego (zob. m.in.

wyroki SN z dnia 15 kwietnia 2011 r., II CSK 494/10, nie publ. i z dnia 25 sierpnia 2011 r., II CSK 640/10 niepubl.). Skarżąca podniosła wprawdzie tę kwestię, jednak nie wskazała okoliczności, które w związku z naruszeniem art. 5 k.c. miałyby usprawiedliwiać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jeśli tą przyczyną miała być oczywista zasadność skargi kasacyjnej, to należałoby mieć na względzie, wówczas skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Pozwana nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw